

Hst. taget tror jeg ikke, at hele Erstatnings-
 spørgsmaalet har saa overmaade meget at sige.
 Det er saa overordentlig sjeldent, vistnok ogsaa
 her i Kjobenhavn, at der bliver Spørgsmaal
 om, at det Offentlige kan faae nogen Erstat-
 ning i for den Hjælp, det har ydet. En eller
 Anden. Men det, som hos mig vækker store
 Betænkkelighed, er den indirekte Folge, som jeg
 tror, at dette Lovforslag vil have, thi det vil
 fremtræde som et Udtryk af den almindelig Til-
 bøjelighed til at slæppe eller mildne den Mod-
 vægt, som jeg tror, at det er gavnligt, at der
 sættes ind, at Statsborgere søge ind under
 det offentlige Fattigvæsen. Det er min Over-
 bevisning, at det er en af de største Ulykker,
 der kan hænde nogen Mand, naar han ikke
 kan hjælpe sig selv, og jeg tror, at han har
 godt af, at der Løses en vis Modstand, for
 at han ikke for Let skal give Løst for Tryk
 og ty til det Offentlige med Bekjendelse om,
 at han ikke længere kan staa paa egne Ben.
 Nu frygter jeg for, at dette Lovforslag vil af
 Mange blive opfattet, som om det dog i Frem-
 tiden ikke har saa meget at betyde, at ty til
 Fattigvæsenet, det forekommer mig, at Lovfor-
 slaget, som det foreligger, ligesom sætter en
 Præmie for at ty dertil, thi, i Modsetning
 til det Tidligere, vil det nu Løse 5 Aars
 Forløb blive Reglen, at det vil være ganske
 glem, at man har været under Fattigvæsenet.
 Jeg vilde langt foretrække, at man satte Prae-
 mie for, at den, der havde søgt det offentlige
 Fattigvæsen, inden en vis Tid betalte igjen,
 hvad han havde faaet, og at Reglen altsaa
 blev sat saaledes, at, som en Mand tyede til
 det offentlige Fattigvæsen, skulde ikke blive af
 nogen Betydning, for den Paagjældendes
 Stilling i det Hele, naar han inden
 Udløbet af 5 Aars betalte Understøttel-
 sen tilbage, hvis dette derimod ikke skete,
 mener jeg, at der kunde være rimelig Grund
 til at sige, at saa kunde man ikke indbringe
 ham de samme Rettigheder som de øvrige
 Statsborgere, der hidtil have kunnet begaa
 sig og klare for sig. Det er som sagt een
 meget væsentlig Betænkkelighed, jeg har ved det
 foreliggende Lovforslag. Men naar jeg saa
 endelig ser hen til den Anledning, hvori dette
 Lovforslag er kommet frem, kan jeg heller ikke

skænke Lovforslaget min Sympathi. Ganske
 vist have mine to ærede Sidemænd undgaaet
 de farlige Skjær, som Grundloven stillede for
 Lovforslaget, saaledes som det blev indbragt;
 men det er jo ikke nogen Hemmelighed, og
 det erkjendes jo ogsaa af de to nævnte Med-
 lemmer, hvad Hensigten med Lovforslaget
 egentlig er, nemlig efter 5 Aars Forløb at skaffe
 Folk, der have staaet under det offentlige Fat-
 tigvæsen, deres politiske Rettigheder tilbage.
 Nu skal jeg for mit Bedkommende sige, at
 jeg meget gjerne skulde være med dertil, hvis
 jeg troede, at det virkelig var Træng tilfede i
 saa Henseende, men det er min Overbevis-
 ning, at saaledes som Forholdene ere, er der
 mellem de Paagjældende aldeles ikke nogen
 Træng til at komme til fuld Nydelse af de
 politiske Statsborgerrettigheder. Det, som der
 er Træng til, og som de ville sætte Pris paa,
 er af ganske anden Art, nemlig at den Lov-
 givende Magt sørgede for, at man i Tide
 tager denne Klasse af Medborgere under Ar-
 menene, som muligt forhindrer, at de komme ind
 under det offentlige Fattigvæsen, og naar de
 beskuaget ere komne ind derunder, at man saa
 sørger for, at de snarest muligt kunne komme
 ud deraf igjen, komme paa Fode igjen, eller
 under alle Omstændigheder sørger for, at de,
 saalange de maa blive under Fattigvæsenet,
 blive behandlet i alle Henseender paa den Maade,
 man efter Tidens nuværende Fordringer maa
 ønske for forsvarligt. Men tror man, at man
 tilfredsstiller nogen virkelig Træng hos Folk,
 der have nydt Fattigunderstøttelse, blot ved at
 give dem politiske Rettigheder, er det min fulde
 Overbevisning, at man tager fejl, og disse Folk
 ville efter min Mening med Faste kunne sige,
 at de have faaet Stene for Brød. Jeg kan
 derfor iaf de Grunde, jeg har tilladt mig at
 udtale, ikke stemme for dette Lovforslag, hvad
 enten de foreslaaede Forordninger blive vedtagne
 eller ikke.

Winther: Da det ærede Medlem er saa
 venlig stemt mod de Medborgere, hvem dette
 Lovforslag angaar, og da han anser det for
 saa urigtigt, at der findes en Bestemmelse,
 som han finder saa haard, nemlig den om Er-
 statningspligten, vilde jeg have fundet det